

คำพิพากษา

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดระนอง

วันที่ ๒๓ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการจังหวัดระนอง	โจทก์
	นายนิม หรือเนียม ที่ ๑	
	นายไฉเมียน ที่ ๒	
	นายพอนกา ที่ ๓	
	นายนิม ที่ ๔	
	นายนิม ที่ ๕	
	นายเมมา ที่ ๖	
	นายทอน ที่ ๗	
	นายโปนเปน ที่ ๘	
	นายโซลินหรือค้อน ที่ ๙	
	นายตุน ที่ ๑๐	
นายทอนพุด ที่ ๑๑	โจทก์ร่วม	
นายเรืองชัย	จำเลย	

เรื่อง ความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

- ๒ -

ในพระปรมาภิไธยพระมหากษัตริย์

ศาลจังหวัดระนอง

วันที่ ๒๓ เดือน มีนาคม พุทธศักราช ๒๕๖๐

ความอาญา

ระหว่าง	พนักงานอัยการจังหวัดระนอง	โจทก์
	นายนิม หรือเนียม ที่ ๑	
	นายไฉเมียน ที่ ๒	
	นายพอนกา ที่ ๓	
	นายนิม ที่ ๔	
	นายนิม ที่ ๕	
	นายเมมา ที่ ๖	
	นายทอน ที่ ๗	
	นายโปนเปน ที่ ๘	
	นายโซลินหรือค้อน ที่ ๙	
	นายตุน ที่ ๑๐	
นายทอนพุด ที่ ๑๑	โจทก์ร่วม	
นายสมชาย	จำเลย	

เรื่อง ความผิดต่อเสรีภาพ ความผิดต่อพระราชบัญญัติป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์

- ๓ -

คดีทั้งสองสำนวนนี้ ศาลสั่งให้รวมพิจารณาเป็นคดีเดียวกัน โดยให้เรียก

โจทก์ทั้งสองสำนวนว่า โจทก์ เรียกจำเลยในสำนวนแรกว่า จำเลยที่ ๑ เรียกจำเลยในสำนวนหลังว่า
จำเลยที่ ๒

โจทก์ฟ้องและแก้ไขคำฟ้องสำนวนแรกเป็นใจความว่า เมื่อระหว่าง
ต้นเดือนพฤศจิกายน ๒๕๕๗ วันเวลาใดไม่ปรากฏชัดถึง วันที่ ๒๒ มกราคม ๒๕๕๙ เวลา
กลางวันและกลางคืนต่อเนื่องกัน จำเลยทั้งสองกับพวกอีกสองคนซึ่งหลบหนียังไม่ได้ตัวมาฟ้องร่วมกัน
กระทำความผิดต่อกฎหมายหลายกรรมต่างกัน คือ จำเลยทั้งสองกับพวกสมคบ โดยตกลงกัน
ตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์โดยใช้อุบายหลอกลวงพยานนิ่ม หรือเนียน
ผู้เสียหายที่ ๑ นายโนเมียน ผู้เสียหายที่ ๒ นายพอนกา ผู้เสียหายที่ ๓ นายนิ่ม ผู้เสียหายที่ ๔ นายนิ่ม
ผู้เสียหายที่ ๕ นายเมมา ผู้เสียหายที่ ๖ นายทอน ผู้เสียหายที่ ๗ นายโปนแปน ผู้เสียหายที่ ๘ นายโซลิน
หรือค้อน ผู้เสียหายที่ ๙ นายตุ่น ผู้เสียหายที่ ๑๐ นายทอนพุด ผู้เสียหายที่ ๑๑ ซึ่งเป็นคน
สัญชาติกัมพูชา เดินทางจากประเทศกัมพูชาเข้ามาในประเทศไทย โดยหลอกลวงผู้เสียหายทั้ง
สิบเอ็ดว่าจะพามาทำงานคัดแยกปลา ตัดหัวปลาบนแพปลา ซึ่งไม่ใช่เป็นการทำงานใน

- ๔ -

เรือ ประมง แล้วหน่วยงานนี้ ยวัก กข้าง ผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด ไว้ในเรือ ประมง ก. นาวามงคลชัย ๑ เพื่อบังคับขู่เชิญใช้แรงงานจากผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด ให้ทำงานเป็นลูกเรือในเรือ ประมง ดังกล่าว ก่อนที่จะพาเรือ ประมง นั้น ออกทะเล ทำการ ประมง ในน่านน้ำ ไทย และ ทะเลสากล เพื่อแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ จากการ ใช้แรงงาน ประมง จากผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด แล้ว จำเลย ทั้ง สอง กับ พวก ได้ลงมือ กระทำความผิดตามที่ได้สมคบกัน โดยร่วมกันตั้งเต้าสามคนขึ้นไป กระทำความผิดฐาน ค้ามนุษย์ โดยแสวงหาประโยชน์ ด้วยการ บังคับ ใช้แรงงาน จากผู้เสียหาย สิบ เอ็ด ด้วยการ หน่วยงาน ยวัก กข้าง ผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด ไว้ในเรือ ประมง ชื่อ เรือ ก. นาวามงคลชัย ๑ ทำให้ผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด ปราศจากเสรีภาพ ในร่างกาย และ ยึด หนังสือเดินทาง ของผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด ไว้ เพื่อไม่ให้หลบหนี บังคับ ขู่เชิญ ช่มชู้ใจ ผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด ให้ทำงานเป็นลูกเรือ ประมง อยู่ในเรือ ผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด เกิดความกลัวว่าจะเกิดอันตราย ต่อชีวิต ร่างกาย และ เสรีภาพ ของผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด และ อยู่ในภาวะที่ไม่สามารถ ขัดขืน ได้ จนต้อง จำยอม ทำงาน อยู่ในเรือ ดังกล่าว และ จำเลย กับ พวก ได้พา ผู้เสียหาย ทั้ง สิบ เอ็ด ออกทะเล ทำการ ประมง ในน่านน้ำ ไทย และ น่านน้ำสากล โดยไม่ให้ขึ้นฝั่ง อันเป็นการแสวงหาประโยชน์โดยมิชอบ ด้วยกฎหมาย เหตุเกิดที่ ตำบลปากน้ำ

- ๕ -

อำเภอเมืองระนอง จังหวัดระนอง ตำบลปากน้ำ อำเภอเมืองสมุทรสาคร จังหวัดสมุทรสาคร
ตำบลสะตังเมียนจัย อำเภอจังกาดง กรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา ทะเลอาณาเขตสาธารณรัฐ
อินโดนีเซีย น่านน้ำไทย และทะเลสากล ต่อเนื่องเกี่ยวพันกัน จำเลยที่ ๒ เป็นบุคคลคนเดียวกับ
จำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ คม.๓/๒๕๕๙ ของศาลนี้ ขอให้ลงโทษตามพระราชบัญญัติ
ป้องกันและปราบปรามการค้ามนุษย์ พ.ศ. ๒๕๕๑ มาตรา ๔, ๖, ๗, ๘ วรรคหนึ่ง และวรรคสอง ๑๐, ๑๑,
๕๒ ประมวลกฎหมายอาญามาตรา ๘๓, ๘๑, ๓๐๙, ๓๑๐, ๓๑๐ ทวิ นับโทษจำเลยที่ ๒
ต่อจากโทษของจำเลยในคดีอาญาหมายเลขดำที่ คม.๓/๒๕๕๙ ของศาลนี้

จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ แต่จำเลยที่ ๒ รับว่าเป็นบุคคลคนเดียวกับจำเลย

ในคดีที่ขอให้นับโทษต่อ

ระหว่างพิจารณา นายนิม หรือเนียม ผู้เสียหายที่ ๑ นายโนเมียน ผู้เสียหายที่
๒ นายพอนกา ผู้เสียหายที่ ๓ นายนิม ผู้เสียหายที่ ๔ นายนิม ผู้เสียหายที่ ๕ นายเมา
ผู้เสียหายที่ ๖ นายทอน ผู้เสียหายที่ ๗ นายโปนเปน ผู้เสียหายที่ ๘ นายโซลินหรือค้อน

- ๖ -

ผู้เสียหายที่ ๙ นายตุน ผู้เสียหายที่ ๑๐ นายทอนพุด ผู้เสียหายที่ ๑๑ ยื่นคำร้องขอเข้าร่วม

เป็นโจทก์ ศาลอนุญาต โดยให้เรียกผู้เสียหายทั้งสิบเอ็ดว่า โจทก์ร่วมที่ ๑ ถึงที่ ๑๑ ตามลำดับ

ทางพิจารณาโจทก์และโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดนำเสนอว่า โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด

เป็นคนสัญชาติกัมพูชา มีภูมิลำเนาอยู่ในประเทศกัมพูชา ก่อนเกิดเหตุมีคนกัมพูชา

ชักชวนโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดไปทำงานคัดแยกปลาและตัดหัวปลาในประเทศไทย โจทก์ร่วมที่ ๑

ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ จึงเดินทางไปพบนายนางที่บริษัทจัดหางานในกรุงเทพมหานคร โดยนายนาง

ออกค่าใช้จ่ายในการทำหนังสือเดินทางและค่าเดินทางทั้งหมด โจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑

เดินทางพร้อมคนกัมพูชาอีกจำนวนหนึ่ง จากประเทศกัมพูชาเข้ามาในประเทศไทยโดยถูกต้อง

ตามกฎหมาย มีนายนางไปรับและพาไปพักอยู่บนเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ ซึ่งเทียบท่าอยู่

บริเวณโรงไม้ ในจังหวัดสมุทรสาคร อยู่กันอย่างอิสระแต่ถูกยึดหนังสือเดินทางไว้ โจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓

ถึงที่ ๑๑ รออยู่นานแต่ยังไม่ได้ทำงานและคิดว่าน่าจะถูกลอกหลวง โจทก์ร่วมบางคนกับพวก

รวม ๙ คน จึงหลบหนีออกจากที่พักแต่ถูกพากลับทั้งหมด ผู้ควบคุมเรือและจำเลยที่ ๒ แจ้งว่า

หากใครจะกลับบ้านให้นำเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท มาคืนก่อน หลังจากนั้นถูกควบคุมไม่ให้ออกจาก

- ๗ -

บริเวณที่พัก ต่อมานายนางได้พาโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ กับพวกไปซื้อสิ่งของเครื่องใช้ เพื่อเตรียมลงเรือไปตัดหัวปลา เมื่อลงเรือประมงแล้วโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ จึงทราบว่าจะถูกหลอกไปทำงานประมงจับปลา ส่วนโจทก์ร่วมที่ ๒ ติดต่อนายแก้วพาเดินทางจากประเทศกัมพูชา เข้ามาทำงานประมงในประเทศไทย พักอยู่ที่บ้านเก่าแก่ มีรั้วรอบไม่ให้ออกไปไหน ต่อมา ๒ ถึง ๓ วัน ได้ลงเรือทำประมง โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดออกทำประมงทะเลนอกน่านน้ำ นานประมาณ ๑๓ เดือน โดยไม่ได้กลับเข้าฝั่งและไม่ได้รับค่าจ้าง ถูกไต่กังเรือคนที่ ๑ บังคับ ชูเชื้อและทำร้ายร่างกาย ส่วนจำเลยที่ ๑ คือไต่กังเรือคนที่ ๓ เป็นคนใจดี ไม่บังคับ ชูเชื้อ และไม่ทำร้ายร่างกายโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดกับพวก จนกระทั่งเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑ ได้ควบคุมเรือกลับเข้าฝั่งที่จังหวัดระนอง โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดกับพวกถูกนำตัวไปที่ สถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จังหวัดระนอง และตอบแบบสัมภาษณ์เบื้องต้น สำหรับคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ซึ่งทีมสหวิชาชีพมีความเห็นว่าโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด เป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ พนักงานสอบสวนจึงขอหมายจับจำเลยทั้งสองและนาง คำนิงนวล เจ้าของเรือ ต่อศาลนี้ ต่อมาจับกุมจำเลยทั้งสองได้ตามหมายจับ ชั้นจับกุมและชั้น

- ๘ -

สอบสวนแจ้งข้อหาแก่จำเลยทั้งสองว่า ร่วมกันค้ำมนุษย์ จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ ต่อมาแจ้งข้อหาเพิ่มเติมว่า สมคบโดยตกลงกันตั้งแต่สองคนขึ้นไปเพื่อกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์และได้ลงมือกระทำความผิดตามที่สมคบกัน และร่วมกันค้ำมนุษย์โดยร่วมกัน กระทำความผิดด้วยกันตั้งแต่สามคนขึ้นไปโดยการบังคับใช้แรงงาน ร่วมกันข่มขืนใจผู้อื่นให้กระทำการใด ไม่กระทำการใด หรือจำยอมต่อสิ่งใด โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพของผู้ที่ถูกข่มขืนใจนั้นเอง หรือหวงเหนี่ยวกักขังผู้อื่น หรือกระทำ ด้วยประการใดให้ผู้อื่นปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และให้ผู้อื่นนั้นกระทำการใด ให้แก่ผู้กระทำหรือบุคคลอื่น จำเลยทั้งสองให้การปฏิเสธ

จำเลยทั้งสองนำสืบว่า นางค่านิ่งนวล เป็นเจ้าของเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑

เรือ ก.นาวามงคลชัย ๘ เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑๙ และเรืออีกหลายลำ มีนายพรชัย เป็นผู้จัดการดูแลและรับคนงาน ช่วงเวลาเกิดเหตุ เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ จอดเทียบท่าอยู่ที่ท่าเรือติดกับโรงไม้แปรรูปของจำเลยที่ ๒ ที่นางค่านิ่งนวลเช่าไว้จอดเรือตลอดทั้งปี ก่อนเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ ออกทำประมงประมาณ ๑ เดือน นายนางพาใจท์รวมทั้งสิบเอ็ดมาสัปดาห์ และนายพรชัยบอกใจท์รวมทั้งสิบเอ็ดแล้วว่าเป็นการทำงานบนเรือประมงในทะเล ระหว่างรองาน

- ๙ -

นั้นโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดพักอยู่บนเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ โดยอยู่กันอย่างอิสระและทุกเช้านายพรชัยจะซื้ออาหารประเภทของสดมาให้ปรุงกินเอง หลังจากนั้นประมาณ ๑๕ วัน โจทก์ร่วมบางคนกับพวกแรงงานเป็นเวลานาน จึงเก็บของออกจากเรือที่พักเดินทางกลับบ้าน นายพรชัยขับรถกระบะตามไปรับกลับมาทั้งหมด นายนางบอกคนงานทั้งหมดว่า ให้รอก่อนเมื่อมีคนงานครบเรือก็จะออกทำประมง แต่มีคนงานกลับไป ๑ คน เนื่องจากบิดาไม่สบาย ก่อนเรือออกทำประมงนายพรชัยพาโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดและคนงานทั้งหมดไปทำหนังสือคนประจำเรือ ทำสัญญาจ้างงาน จ่ายเงินค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่คนงาน และได้กั๋งเรือเพื่อซื้อสิ่งของ เครื่องใช้จำเป็นในการออกเรือและส่งเงินให้แก่ครอบครัว ในวันที่เรือออกเดินทางนั้นมีเจ้าหน้าที่เข้าไปตรวจสอบเรือและคนงาน นายนางรับเงินค่าจ้างของโจทก์ร่วมบางคนไปมอบให้แก่ครอบครัวที่ประเทศกัมพูชา แล้วได้ส่งหลักฐานภาพถ่าย การรับเงินไปให้โจทก์ร่วมตรวจสอบ จำเลยที่ ๑ เป็นลูกจ้างของนางคำนิงนวลโดยเป็นได้กั๋งเรือคนที่ ๓ ของเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ ซึ่งเดินทางไปเปลี่ยนกับได้กั๋งเรือคนที่ ๒ ที่ทะเลหลวง และเปลี่ยนเครื่องมือหาปลาจากอวนลอยเป็นอวนจมการทำงานนั้นคนงานจะมีเวลาพักผ่อนอย่างน้อย ๑๐ ชั่วโมงต่อวัน ต่อมารัฐบาลให้นำเรือกลับ

- ๑๐ -

เข้าฝั่งประเทศไทย เพื่อทำการตรวจเรือให้ถูกต้องไม่เกินวันที่ ๓๑ มกราคม ๒๕๕๙ จำเลยที่ ๑

เดินทางกลับพร้อมกับเรือ ก.นาวามงคลชัย ๘ และเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑๙ เมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม

๒๕๕๙ เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา เรือทั้งสามลำแล่นเทียบท่าที่ท่าเรือแพแสนสดใส จังหวัดระนอง

พบเจ้าหน้าที่รัฐหลายหน่วยงาน เข้ามาตรวจสอบคนงานลูกเรือทั้งหมดประมาณ ๘๐ คนกับได้กัเรือทั้ง

สามลำ คงมิโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดกับคนงานกัมพูชา ๔ คนที่ทำงานบนเรือ ก.นาวามงคลชัย ๘ ตกเป็น

ผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ต่อมานายพรชัยได้จ่ายค่าจ้างแรงงานให้แก่คนงานทั้งหมดแล้ว

จำเลยที่ ๒ ไม่เคยยุ่งเกี่ยวกับคนงานหรือลูกเรือของนางคำนึ่งนวล และไม่รู้จักจำเลยที่ ๑ กับ

นายนาง

พิเคราะห์พยานหลักฐานโจทก์ โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด และจำเลยทั้งสองแล้ว

ข้อเท็จจริงรับฟังได้ในเบื้องต้นว่า ตามวันและเวลาเกิดเหตุ โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด ซึ่งเป็น

คนสัญชาติกัมพูชา เดินทางเข้ามาทำงานในประเทศไทย โดยมีคนกัมพูชาพาเข้ามาในประเทศไทย

ใช้ช่องทางที่ถูกต้องตามกฎหมาย ต่อมาโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดได้ทำงานเป็นลูกเรือประมงเรือ

ก.นาวามงคลชัย ๑ มีนางคำนึ่งนวล เป็นเจ้าของเรือ โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด กับคนงานอีกหลาย

- ๑๑ -

คน ทำงานเป็นลูกเรือประมงในทะเลนอกน่านน้ำไทยบนเรือลำดังกล่าว นานประมาณ ๑๓ เดือน แล้วเดินทางพร้อมจำเลยที่ ๑ ซึ่งเป็นไต๋ก๋งเรือกลับเข้าฝั่งประเทศไทย ที่จังหวัดระนอง โจทก์รวมทั้ง สิบเอ็ดกับคนงานถูกนำตัวไปสัมภาษณ์โดยทีมสหวิชาชีพ เพื่อคัดแยกว่าเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์หรือไม่ ซึ่งทีมสหวิชาชีพมีความเห็นว่า โจทก์รวมทั้งสิบเอ็ดเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ตามแบบสัมภาษณ์เบื้องต้นสำหรับคัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ เอกสาร หมาย จ.๑๓ จ.๒๕ จ.๒๙ จ.๓๓ จ.๓๘ จ.๔๐ จ.๔๕ และ จ.๔๗ ถึง จ.๕๐ มีปัญหาต้องวินิจฉัย ว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้องหรือไม่ โจทก์และโจทก์รวมทั้งสิบเอ็ด มีโจทก์รวมทั้งสิบเอ็ด นางจาบ มารดาโจทก์รวมทั้งที่ ๓ ที่ ๗ และที่ ๑๑ นายด้อย บิดาโจทก์รวมทั้งที่ ๑๐ และร้อยตำรวจโท อมรเทพ พนักงานสอบสวน เป็นพยานเบิกความโดยสรุปว่า โจทก์รวมทั้งสิบเอ็ดถูกคนรู้จัก ชักชวนให้เดินทางไปทำงาน ที่ประเทศไทย โดยโจทก์รวมทั้งที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ ติดต่อกับนาง เทียรี่กับนางนางคนกัมพูชา ที่สำนักงานจัดหางานในกรุงพนมเปญ ประเทศกัมพูชา นางนาง บอกว่าทำงานคัดแยกปลา ตัดหัวปลาตามแพปลาในประเทศไทย จะได้รับค่าจ้างเดือนละ ๘,๐๐๐ บาท โดยนางนางรับผิดชอบค่าใช้จ่ายในการเดินทางและออกเงินทำหนังสือเดินทาง

- ๑๒ -

ให้ก่อน ต่อมาวันที่ ๑๕ พฤศจิกายน ๒๕๕๗ โจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ กับคนกัมพูชาอีก
จำนวนหนึ่งเดินทางจากประเทศกัมพูชาผ่านเข้าประเทศไทยทางด่านบ้านแหลม จังหวัด
จันทบุรี มีนายนางมารอรับ พา นั่งรถตู้ไปที่ตำบลมหาชัย จังหวัดสมุทรสาคร แล้วพาไปพักบน
เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ ซึ่งจอดเทียบท่าติดกับโรงไม้ของจำเลยที่ ๒ ระหว่างอยู่บนเรือไปไหน
มาไหนได้อิสระ และมีคนดูแลเรื่องอาหารการกินโดยไม่เสียค่าใช้จ่าย แต่ถูกเก็บหนังสือเดินทางไว้
รออยู่ประมาณครึ่งเดือน ยังไม่ได้ทำงานและรู้แล้วว่าน่าจะไม่ได้ทำงานคัดแยกปลา โจทก์ร่วมที่ ๑
ที่ ๓ ถึงที่ ๗ ที่ ๑๑ นายทีเรท และนายเพง รวม ๙ คน จึงหลบหนีออกจากเรือที่พัก และ
ตั้งใจให้ตำรวจจับกุม เพื่อส่งกลับประเทศกัมพูชา แต่เมื่อพบตำรวจไม่ได้ขอความช่วยเหลือ
เพราะสื่อสารกันไม่เข้าใจ ต่อมาคนควบคุมเรือและจำเลยที่ ๒ ขับรถกระบะตามไปรับกลับทั้งหมด
หลังจากนั้นได้เรียกประชุม โดยนายชอชาสายคนกัมพูชาที่พักอยู่บนเรือและรองงานด้วยกันเข้าใจภาษาไทย
เป็นล้ามแปลคำพูดของผู้ควบคุมเรือและจำเลยที่ ๒ ให้ฟังทำนองว่า หากใครต้องการกลับบ้านให้นำเงิน
๓๐,๐๐๐ บาท มาให้เค้าแก่หรือจำเลยที่ ๒ ก่อน เป็นค่าหนังสือเดินทาง หากไม่มีเงินจ่ายต้อง
ทำงานใช้หนี้ เพราะนายนางชายแรงงานให้เค้าแก่แล้ว ต่อมานายเพงได้กลับประเทศกัมพูชา โดยมารดา

- ๑๓ -

ของนายพง ได้จ่ายเงินให้แก่นางนาง ๘๐๐ ดอลลาร์ หลังจากนั้นโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดต้องอยู่บน
เรือและบริเวณโรงไม้โดยมีคนไทยควบคุม โจทก์ร่วมที่ ๖ กับพวกไม่กล้าออกไปไหน เพราะถูก
ข่มขู่ว่าหากออกไปจะถูกตำรวจจับ และประตูโรงไม้จะปิดแต่หากมีรถเข้าก็จะเปิดปกติ ก่อนเรือออก
ทะเลนั้น มีคนพาไปทำหนังสือคนประจำเรือแต่บอกว่าทำประกันชีวิต ต่อมานางนางพาโจทก์ร่วมทั้ง
สิบเอ็ด ไปซื้อสิ่งของ เครื่องใช้ เตรียมออกทำงาน และนางนางได้เบิกเงินล่วงหน้าของโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด
คนละ ๑๐,๐๐๐ บาท เพื่อส่งกลับไปให้แก่ครอบครัว ต่อมาวันที่ ๒๐ ธันวาคม ๒๕๕๗
เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ จึงออกเดินทางสู่ทะเล โจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ ฝึกงานปล่อย
อวน เก็บอวน ซ่อมอวน และทราบหลังจากเรือเดินทางออกทะเลแล้วว่า ถูกนางนางหลอกลวงพา
มาทำประมงในทะเล ไม่ได้พามาตัดหัวปลาบนบกตามที่ตกลงกัน ส่วนโจทก์ร่วมที่ ๒ ติดต่อผ่านนายแก้ว
โดยรู้ว่าต้องไปทำงานประมง เสียค่าใช้จ่ายทำหนังสือเดินทาง ๓๐๐ ดอลลาร์ นายแก้ว
พาโจทก์ร่วมที่ ๒ กับคนกัมพูชาอีก ๖ คน เข้ามาในประเทศไทยโดยถูกต้องตามกฎหมาย
แล้วพาไปพักที่บ้านเถาแกซึ่งมีกำแพงรั้วรอบ รวมกับคนงานอื่นที่รออยู่แล้วประมาณ ๑๐ คน
ไม่ให้ออกไปที่ใด หลังจากนั้นประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน จึงได้ลงเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑

- ๑๔ -

เพื่อฝึกงานปะอวน ปล่อยอวน เก็บอวน จากนั้นก็ออกเรือประมงทะเล แต่ก่อนออกเดินทาง มีเจ้าหน้าที่เข้ามาตรวจเรือและข้อมูลของคางาน ตรวจสอบหนังสือเดินทางและเอกสารสำคัญต่าง ๆ ถ่ายรูปทุกคนที่ลงเรือไว้ ระหว่างนั้นนายนางก็อยู่ด้วย เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ มีคางานกัมพูชา ร่วมโจทก์รวมทั้งสิบเอ็ดแล้วประมาณ ๑๓ ถึง ๑๔ คน คางานไทยประมาณ ๔ ถึง ๖ คน เรือเดินสู่ทะเลประมาณ ๒๗ วัน แล้วฝึกงานปล่อยอวน เก็บอวน ประมาณ ๑ เดือน โจทก์ร่วมบางคนไม่เคยทำงานประมงทะเลมาก่อน การจับปลานั้นใช้อวนลอยและอวนจม มีก๊วนไฟฟ้า เป็นเครื่องทุ่นแรงในการปล่อยและเก็บก๊วน ระหว่างทำงานกับไต่ก้งเรือคนที่ ๑ นั้น ใช้เครื่องมืออวนลอยจับปลา เริ่มปล่อยอวนตั้งแต่เวลา ๑๕ ถึง ๑๙ นาฬิกา มีเวลาพักผ่อน ประมาณ ๓ ถึง ๔ ชั่วโมง จะรับประทานข้าว จากนั้นจะเก็บก๊วนในเวลา ๒๓ นาฬิกา ปลดปลาออกจากอวน คัดแยกปลา นำปลาเข้าห้องเย็นต่อเนื่องกันจนถึงเวลาประมาณ ๗ หรือ ๑๒ นาฬิกาของวันรุ่งขึ้นแล้วแต่จำนวนปลาที่จับได้ ทุกคนบนเรือทำงานลักษณะเดียวกัน ไต่ก้งเรือคนที่ ๑ เป็นคนดูร้ายและทำร้ายคางานเพราะทำงานล่าช้า เจ็บป่วยต้องทำงานไม่ให้พักผ่อน ระหว่างนั้นมีคางานไทยบางคนกระโดดน้ำหนี แต่บางคนว่ายน้ำกลับขึ้นมาลงเรือ

- ๑๕ -

และทำงานต่อไป ส่วนจำเลยที่ ๑ เป็นไต๋กังเรือคนที่ ๓ เป็นคนใจดี เจ็บป่วยช่วยเหลือ
ไม่เคยทำร้ายคนงาน ระหว่างทำงานกับจำเลยที่ ๑ ใช้เครื่องมืออวนจม เริ่มปล่อยอวนตั้งแต่วันที่
๑๘ นาฬิกา ปล่อยเวลา ๓ นาฬิกา ปลดปลาออกจากอวน คัดแยกปลา นำปลาเข้าห้องเย็น
จนถึง ๖ นาฬิกาของวันรุ่งขึ้นแล้วแต่จำนวนปลาที่จับได้ มีเวลาพักผ่อนมากกว่าทำงานกับ
ไต๋กังเรือคนที่ ๑ โจทก์ร่วมที่ ๙ เคยขอกลับบ้าน จำเลยที่ ๑ ว่าต้องรอคนงานมาแทน
ระหว่างทำงานบนเรือประมาณ ๖ เดือน มีภาพถ่ายนายนางมอบเงินค่าจ้างแรงงาน
ของโจทก์ร่วมบางคนให้แก่บุคคลในครอบครัวฝากมากับเรือแม่ที่มารับปลากลับเข้าฝั่ง
ซึ่งนางจาบ มารดาโจทก์ร่วมที่ ๓ ที่ ๗ และที่ ๑๑ ได้รับเงินค่าจ้างแรงงานของโจทก์ร่วมที่ ๓ ที่ ๗
และที่ ๑๑ ครั้งแรกเป็นเงิน ๕,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ เป็นเงิน ๑,๘๐๐ ดอลลาร์
และ ๔๐๐ ดอลลาร์ ตามลำดับ ซึ่งในครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ ได้ถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน
แต่ในครั้งที่ ๓ นั้นหลังจากถ่ายรูปแล้ว นายนางได้ขอเงินคืนไป ๑๕๐ ดอลลาร์ ส่วนนายตุ้ย
บิดาโจทก์ร่วมที่ ๑๐ ได้รับเงินค่าจ้างแรงงานของโจทก์ร่วมที่ ๑๐ ครั้งแรกนายนางว่าจะให้
๑๐,๐๐๐ บาท แต่จ่ายให้ ๕,๐๐๐ บาท ครั้งที่ ๒ และครั้งที่ ๓ เป็นเงิน ๖๐๐ ดอลลาร์

- ๑๖ -

และ ๒๕๐ ดอลลาร์ ตามลำดับ โดยถ่ายรูปไว้เป็นหลักฐาน ต่อมาเมื่อวันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๙

เรือเดินกลับเข้าประเทศไทย เทียบท่าที่แพแสนสดีใส ตำบลปากน้ำ อำเภอมืองระนอง

จังหวัดระนอง เจ้าหน้าที่ของศูนย์ควบคุมการเข้าออกเรือประมงจังหวัดระนองหรือศูนย์ไป

แจ้งต่อร้อยตำรวจโทมรเทพให้เข้าร่วมกับเจ้าหน้าที่พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์

จังหวัดระนอง และเจ้าหน้าที่ของสถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์

จังหวัดระนอง คัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ จากการใช้แบบสัมภาษณ์เบื้องต้นสำหรับ

คัดแยกผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ สัมภาษณ์คนงานกัมพูชาประมาณ ๒๑ คน พบว่า

โจทก์รวมทั้งสิบเอ็ดเข้าข่ายเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ส่วนที่เหลือไม่เข้าข่ายเป็น

ผู้เสียหาย วันรุ่งขึ้นร้อยตำรวจโทมรเทพและผู้บังคับบัญชาเดินทางไปตรวจสอบเรือ

ก.นาวามงคลชัย ๑ พบว่ามีชื่อนางคานิ่งนวลเป็นผู้ถือกรรมสิทธิ์ จึงได้ยึดเรือลำดังกล่าว

ไว้เป็นของกลาง และสอบคำให้การของโจทก์รวมทั้งสิบเอ็ดไว้ หลังจากเรือกลับเข้าฝั่งแล้ว

นางจาบและนายตุ้ยได้รับเงินค่าจ้างของบุตรชายอีกครั้งที่กรุงเทพมหานครพร้อมกับญาติของ

คนงานอื่น นางจาบได้รับ ๔๕,๐๐๐ บาท ส่วนนายตุ้ยได้รับ ๑๕,๐๐๐ บาท และให้ไปถอนแจ้งความ

- ๑๗ -

ส่วนจำเลยทั้งสองมีตัวจำเลยทั้งสอง นายชัยยันต์ และนายพรชัย ลูกจ้างของนางคำนึ่งนวล
ดาบตำรวจเอกพจน์ นายอภิสิทธิ์ นายกสภาคม การประมงนอกน่านน้ำไทย ดาบตำรวจพิเชษฐ์
เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดสมุทรสาคร นางสาวชนาวรรณ พนักงานตรวจแรงงาน สำนักงาน
สวัสดิการและคุ้มครองแรงงาน จังหวัดระนอง มาเป็นพยานเบิกความโดยสรุปว่า นางคำนึ่งนวล
เป็นเจ้าของเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ ก.นาวามงคลชัย ๘ และ ก.นาวามงคลชัย ๑๙ มีนายพรชัยหรือเพชร
เป็นผู้จัดการดูแลและรับคนงาน ก่อนเรือประมงออกทะเลประมาณ ๑ เดือน นายนาง
พาโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดมาสมัครงาน นายพรชัยพูดภาษากัมพูชาไม่ได้ แต่ได้บอกโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด
ผ่านนายนางว่า งานที่จะทำนั้นเป็นงานบนเรือประมง ใช้เวลาประมาณ ๓ ถึง ๔ ปี เมื่อเรือ
ออกทะเลแล้วมีอาหารให้รับประทาน แต่จะไม่ได้รับเงินเดือน ทั้งนี้สามารถส่งเงินเดือนหรือ
ค่าจ้างกลับไปให้ครอบครัวได้ ระหว่างรองานโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดพักอยู่บนเรือ
ก.นาวามงคลชัย ๑ จอดเทียบท่าบริเวณโรงไม้ของจำเลยที่ ๒ ซึ่งนางคำนึ่งนวลเช่าไว้จอดเรือ
ตลอดทั้งปี ทุกเช้านายพรชัยจะซื้ออาหารประเภทของสดมาให้ปรุงกินเอง โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด
อยู่กันอย่างอิสระ หลังจากนั้นประมาณ ๑๕ วัน โจทก์ร่วมบางคนกับพวกรองานนานเกินไป

- ๑๘ -

จึงเก็บของเดินทางกลับบ้าน นายพรชัยขับรถกระบะตามไปรับกลับ เรียกให้คนงานกลุ่มดังกล่าว ขึ้นรถกระบะ ขณะนั้นมีดาบตำรวจเอกพจน์กำลังอำนวยความสะดวกจราจรอยู่ใกล้บริเวณนั้น เข้ามาสอบถามนายพรชัยว่า คนงานกลุ่มดังกล่าวเป็นลูกน้องของนางคำนึ่งนวล จะกลับบ้าน ที่ประเทศกัมพูชา แต่ไม่ยอมรอคนมารับ ดาบตำรวจเอกพจน์จึงให้นายพรชัยขับรถกระบะ พาคนงานกลับไป เมื่อถึงโรงไม้ นายพรชัยโทรศัพท์ติดต่อนายนางว่า คนงานกลุ่มดังกล่าว ไม่พอใจอยากกลับบ้าน นายนางว่าอีกประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน จะพาคนงานมาเพิ่ม และได้ให้คนงาน กลุ่มดังกล่าวพูดคุยกับนายนางทางโทรศัพท์ นายนางว่าให้รอก่อนเดี๋ยวจะมารับ นายพรชัย บอกนายนางว่าหากมีคนงานครบประมาณ ๒๓ ถึง ๒๔ คน เรือก็จะออกทำประมง เมื่อนายนางบอกคนงานกลุ่มดังกล่าว คนงานมีลักษณะดีใจที่จะได้ออกไปทำงานและยังคงอยู่กันต่อ แต่นายนางพาคนงานกลับไป ๑ คน เพราะบิดาไม่สบาย ต่อมานายพรชัยพาคนงานทั้งหมด ซึ่งรวมทั้งโจทก์รวมทั้งสิบเอ็ดไปถ่ายรูป ไปตรวจโรคที่โรงพยาบาลเพื่อขอใบรับรองแพทย์ และพาไปทำหนังสือคนประจำเรือที่สำนักงานเจ้าท่า จังหวัดสมุทรสงคราม ซึ่งคนงาน ต้องนำหลักฐานดังกล่าวยื่นกับเจ้าหน้าที่ด้วยตนเอง เจ้าหน้าที่จะสอบถามคนงานทีละคนว่า

- ๑๙ -

ไปทำงานประมงในต่างประเทศ สมัครใจไปกันหรือไม่ และสอบถามรายละเอียดต่าง ๆ เพื่อลงไว้เป็นหลักฐานในหนังสือคนประจำเรือ เช่น ตำหนิบนร่างกาย ตามคำร้องขอมีหนังสือคนประจำเรือ เอกสารหมาย จ.๓๖ ในวันดังกล่าวมีนายนางและนายตายซึ่งเป็นคนงานด้วยกันพูดภาษาไทยพอเข้าใจได้ เป็นล่ามแปลภาษากัมพูชาให้กับคนงานกัมพูชาฟัง เมื่อได้หนังสือคนประจำเรือแล้ว ต้องนำหนังสือเดินทางและหนังสือคนประจำเรือของคนงานไปเป็นหลักฐานประกอบ เพื่อขอใบอนุญาตออกเรือทำประมงนอกน่านน้ำ เมื่อได้รับใบอนุญาตแล้ว จึงทำสัญญาจ้างงานกับคนงานซึ่งในสัญญานั้นมีข้อความทั้งภาษาไทย ภาษาอังกฤษ และภาษากัมพูชา นายนางช่วยแปลสัญญาให้โจทก์ร่วมที่สืบเอ็ดและคนงานอื่นฟัง โดยให้แต่ละคนลงชื่อไว้ ตามสัญญาจ้างงานในงานประมงทะเล เอกสารหมาย ล.๑๐ ล.๒๘ ล.๓๑ ล.๓๓ ล.๓๗ ล.๔๖ ล.๔๙ ล.๕๒ ล.๕๗ ล.๕๘ ล.๖๑ ก่อนเรือออกทำประมงประมาณ ๒ วัน ได้จ่ายค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่คนงานคนละ ๓๐,๐๐๐ บาท ส่วนไต่กังเรือ ๑๒๐,๐๐๐ บาท เพื่อซื้อสิ่งของ เครื่องใช้จำเป็นในการออกเรือและส่งเงินให้แก่ครอบครัว ซึ่งเป็นประเพณีในการจ่ายค่าจ้างล่วงหน้าให้แก่คนงานที่จะออกไปทำประมงนอกน่านน้ำที่ใช้เวลาหลายปี

- ๒๐ -

การจ่ายค่าจ้างนั้นถูกเรียกเก็บนายจ้างจะตกลงกันก่อน บางคนให้นายจ้างส่งค่าจ้างไปให้ครอบครัว หรือบางคนก็จะกลับมารับค่าจ้างด้วยตนเอง ส่วนการคิดค่าจ้างทั้งหมดนั้นจะกลับมาคิดกันเมื่อเรือกลับเข้าฝั่งประเทศไทยแล้ว โจทก์ร่วมบางคนให้นายนางรับค่าจ้างไปส่งให้แก่ครอบครัว ซึ่งนายพรชัยจะให้นายนางถ่ายรูปให้ปรากฏหลักฐานจำนวนเงินที่ครอบครัวของโจทก์ร่วมรับไป แล้วนำกลับมาส่งให้แก่โจทก์ร่วมดูว่าใช้ครอบครัวของแต่ละคนหรือไม่ หากไม่ทักท้วงกลับมาก็จะให้นายนางรับเงินค่าจ้างของโจทก์ร่วมนำไปให้แก่ครอบครัวของแต่ละคนอีก โดยจะฝากหลักฐานรูปถ่ายไปกับเรือแม่ที่ไปรับปลาและส่งเสียบึง ต่อมาวันเรือออกเดินทางทำประมงนอกน่านน้ำมีตาดำรวจพิเชษฐ์ เจ้าหน้าที่ตรวจคนเข้าเมืองจังหวัดสมุทรสงคราม เข้าไปตรวจเรือและลูกเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ โดยตรวจภายในเรือก่อนว่ามีบุคคลหรือสิ่งของผิดกฎหมายซุกซ่อนอยู่หรือไม่ จากนั้นได้ตรวจสอบคนที่ลงเรือให้คนที่ลงเรือยื่นเข้าแถวรอเรียกตรวจทีละคน แต่ละคนจะต้องมีเอกสารแสดงตัว คือหนังสือเดินทางและหนังสือคนประจำเรือ ซึ่งจะตรวจดูเอกสารทั้งสองฉบับและใบหน้าบุคคลว่าตรงกันหรือไม่ เมื่อตรงกันแล้วจะตรวจสอบกับบัญชีคนประจำพาหนะ ตามสำเนาบัญชีคนประจำพาหนะ หรือ ตม. ๔

- ๒๑ -

เอกสารหมายเลข ๓ เมื่อตรงกันแล้ว กรณีลูกเรือหรือคนงานเป็นคนต่างด้าวได้สอบถามว่าไปทำงานอะไรไปที่ไหน และไปนานเท่าใด โดยผ่านล่ามคนงานที่สื่อสารภาษาไทยได้ คนงานดังกล่าวแต่ละคนก็จะตอบผ่านล่าม ซึ่งล่ามได้แปลภาษากัมพูชากลับมาว่า รู้ว่าจะเดินทางไปประเทศปาปัวนิวกินี บอกระยะเวลาที่จะเดินทางกลับ และว่าไปเป็นลูกเรือ หลังจากสอบถามเสร็จได้ให้คนงานแต่ละคนลงชื่อต่อหน้าทุกคน หากใครเขียนชื่อไม่ได้ก็จะให้พิมพ์ลายนิ้วหัวแม่มือไว้ จากนั้นจะให้คนงานแต่ละคนลงชื่อในแบบ ตม.๓๖ มีรายละเอียดคล้ายกับเอกสารแบบ ตม.๔ เพียงแต่เพิ่มในส่วนของช่องลงลายมือชื่อบุคคล ซึ่งเป็นเอกสารขอเข้ากับขอออก เพื่อเก็บไว้เป็นหลักฐานเปรียบเทียบตอนที่คนงานเดินทางกลับเข้าประเทศไทย แล้วปล่อยคนงานลงเรือที่ละคนจนครบถ้วน จากนั้นรอรอจนกระทั่งเรือแล่นออกไปจากท่าเทียบเรือ จนสุดสายตาตาดำรวจพิเชษฐ์จึงเดินทางกลับ เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ และเรือ ก.นาวามงคลชัย ๘ เดินทางออกไปสมทบกับเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑๙ มีนายชัยยันต์เป็นไต๋ก๋งเรือและกำลังจับปลาอยู่ที่น่านน้ำประเทศปาปัวนิวกินี ระหว่างเดินทางไต๋ก๋งเรือจะเก็บหนังสือเดินทางและหนังสือคนประจำเรือของลูกเรือไว้ เพื่อสะดวกในการให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบและป้องกันเอกสารดังกล่าวสูญหาย

- ๒๒ -

หากมีเจ้าหน้าที่เข้าตรวจสอบ คนงานอาจจะถูกจับกุมได้ เมื่อเดินทางกลับได้กังเรือ
จะคืนเอกสารดังกล่าวให้คนงานรับไป ระหว่างทำประมงทุก ๓ เดือนจะมีเรือแม่ไปรับปลากลับเข้าฝั่ง
พร้อมทั้งนำเสบียงและสิ่งของต่าง ๆ ไปส่ง ซึ่งคนงานสามารถสั่งซื้อสิ่งของเครื่องใช้ต่าง ๆ ได้
และนายพรชัยได้ฝากรูปถ่ายการรับเงินค่าจ้างของครอบครัวไว้ทักร่วมไปให้ดูด้วย และหากคนงาน
ต้องการกลับเข้าฝั่งต้องแจ้งให้ไต๋กังเรือทราบล่วงหน้า ผู้จัดการจะส่งคนงานใหม่ไปแทน
และรับคนงานกลับพร้อมเรือแม่ เมื่อทำประมงหาปลาได้ประมาณ ๘ เดือน เรือทั้งสามลำ
จึงย้ายไปหาปลาแหล่งใหม่ในทะเลหลวงใช้เวลาเดินทาง ๑ เดือน ระหว่างนั้นไม่มีการทำงาน
เมื่อถึงน่านน้ำประเทศไทย เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ และ เรือ ก.นาวามงคลชัย ๘
ได้แยกไปเปลี่ยนเครื่องมือทำประมงจากอวนลอยเป็นอวนจม ประมาณ ๑ เดือน ก็กลับเข้ามา
ในทะเลหลวง เรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ เปลี่ยนไต๋กังเรือเป็นจำเลยที่ ๑ การทำงานนั้นจำเลยที่ ๑
ได้แบ่งเป็น ๒ ช่วงเวลา แบ่งอวนออกเป็น ๒ ผืน แบ่งคนงานเป็น ๒ กลุ่ม ใช้ก๊วนไฟฟ้า
เป็นเครื่องมือปล่อยและเก็บก๊วน กลุ่มแรกปล่อยอวนตั้งแต่เวลา ๑๓ ถึง ๑๕ นาฬิกา หลังจากนั้น
เป็นเวลาพักผ่อน ส่วนช่วงที่ ๒ คนงานกลุ่มที่ ๒ จะเริ่มปล่อยอวนในเวลา ๑๕ ถึง ๑๗ นาฬิกา หลังจากนั้น

- ๒๓ -

เป็นเวลาพักผ่อน แล้วเรือจะทอดสมออยู่ข้างอวนจนถึงเวลา ๒ นาฬิกาของวันรุ่งขึ้น คนงานกลุ่มแรก จะเก็บกู้อวน ใช้เวลาเก็บกู้อวนและคัดแยกปลาประมาณ ๕ ชั่วโมง เสร็จแล้วเป็นเวลาพักผ่อน จากนั้นคนงานกลุ่มที่ ๒ จะเก็บกู้อวนต่อใช้เวลา ๕ ชั่วโมงเช่นเดียวกัน เสร็จแล้วเป็นเวลาพักผ่อน เป็นเช่นนี้ทุกวัน อวนจมแต่ละผืนที่ปล่อยลงทะเลนั้นใช้เวลาประมาณ ๙ ชั่วโมงเป็นอย่างน้อย ระหว่างเวลาดังกล่าวคนงานจะได้พักผ่อน หรือบางคนตกปลาและนำมาขายให้กับจำเลยที่ ๑ เป็นรายได้พิเศษ คนงานจะมีเวลาพักผ่อนอย่างน้อย ๑๐ ชั่วโมงต่อวัน เรือทั้งสามลำทำประมง อยู่บริเวณเดียวกัน งานบนเรือทั้งสามลำนั้นคนงานจะทำเหมือนกัน เมื่อทำประมงได้ประมาณ ๓ เดือน นายเพชรหรือผู้จัดการโทรศัพท์แจ้งว่าให้นำเรือกลับเข้าฝั่งประเทศไทย เนื่องจากรัฐบาล มีคำสั่งให้ทำการตรวจสอบเรือประมงนอกน่านน้ำ เรือทั้งสามลำจึงเดินทางกลับพร้อมกัน เมื่อเข้าสู่น่านน้ำประเทศไทย มีเรือรบปัตตานี เข้ามาควบคุมเรือทั้งสามลำและเรียกได้กั้งเรือ และลูกเรือของทั้งสามลำให้ขึ้นไปบนเรือรบ พบทหารเรือ นักข่าว เจ้าหน้าที่องค์กรพัฒนาเอกชน และล่าม สอบถามเกี่ยวกับการทำงานบนเรือของแต่ละคนไว้ ใช้เวลาประมาณ ๑ วัน แล้ว ควบคุมเรือ ทั้งสามลำเข้าฝั่งประเทศไทยที่ท่าเทียบเรือแพแสนสดใส จังหวัดระนอง ถึงฝั่งใน

- ๒๔ -

วันที่ ๒๑ มกราคม ๒๕๕๙ เวลาประมาณ ๑๓ นาฬิกา เมื่อเรือเทียบท่าแล้วพบเจ้าหน้าที่รัฐจากหลาย
หน่วยงาน มีทั้งตำรวจ ทหาร แรงงานจังหวัดระนอง พัฒนาสังคมและความมั่นคงของมนุษย์จังหวัดระนอง
และกรมเจ้าท่า ไม่มีบุคคลภายนอกและถูกสั่งห้ามไม่ให้ติดต่อกับผู้ใด เจ้าหน้าที่ได้พาคนงาน
ทั้งสามลำประมาณ ๘๐ คน ไปสอบถามว่าเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์หรือไม่ ซึ่งคนงาน
ก.นาวามงคลชัย ๑๙ ถูกพากลับมาส่งทั้งหมด ส่วนคนงานเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ หายไป ๑๑ คน
และคนงานเรือ ก.นาวามงคลชัย ๘ หายไป ๔ คน หลังจากนั้นนายพรชัยได้จ่ายค่าจ้างให้แก่คนงาน
แต่โจทก์รวมทั้งสิบเอ็ดถูกส่งตัวไปอยู่ที่สถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
จังหวัดระนอง จึงไม่สามารถจ่ายค่าจ้างให้ได้ ต่อมาได้นำเงินค่าจ้างของโจทก์รวมทั้งสิบเอ็ด
และคนงานอีก ๔ คน ของเรือ ก.นาวาชัย ๘ ไปฝากไว้กับนางสาวชนาวรรณ พนักงานตรวจ
แรงงานสำนักงานสวัสดิการและคุ้มครองแรงงานจังหวัดระนอง เพื่อนำไปให้แก่โจทก์รวมทั้ง
สิบเอ็ดกับพวก ตามสำเนารายการตัดบัญชีลูกน้องเรือ เอกสารหมายเลข ล.๖๙ ซึ่งโจทก์รวมทั้ง
สิบเอ็ดได้เรียกร้องค่าจ้าง ค่าล่วงเวลาในวันทำงาน ค่าทำงานในวันหยุด ค่าล่วงเวลาในวันหยุด
บางคนมีค่าตกปลาร่วมด้วย ตามบันทึกคำให้การในเอกสารหมายเลข จ.๔๕/๑ นางสาวชนาวรรณนำเงิน

- ๒๕ -

ไปจ่ายให้โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดและพวกโดยได้ทำหลักฐานการรับเงินไว้ ตามสำเนารายละเอียดการ
จ่ายเงินลูกเรือ เอกสารหมายเลข ๖๘ แต่ยังคงขาดอยู่บางส่วน ต่อมานางคำนึ่งนวลให้ตัวแทนนำ
เงินส่วนที่ค้างมาชำระจนครบถ้วนแล้ว เห็นว่า โจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ เดินทางเข้ามาทำงาน
ในประเทศไทย โดยติดต่อกับบริษัทจัดหางานในประเทศกัมพูชา มีนายนางเป็นคนดูแลออกค่าใช้จ่าย
ในการเดินทางและทำหนังสือเดินทางให้ก่อน แล้วจะหักจากค่าแรงงานภายหลัง ซึ่งโจทก์ร่วม
ที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ เดินทางพร้อมกับคนกัมพูชา อีกจำนวนหนึ่ง เข้ามาในประเทศไทยโดยใช้
ช่องทางที่ถูกต้องตามกฎหมาย และพักอยู่ด้วยกันบนเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ จอดเทียบท่าอยู่บริเวณ
โรงไม้ของจำเลยที่ ๒ เมื่อรออยู่ประมาณครึ่งเดือน ยังไม่ได้ทำงานและรู้แล้วว่าน่าจะไม่ได้ทำงาน
คัดแยกปลา โจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๗ ที่ ๑๑ นายทีเรท และนายเพง รวม ๙ คน จึง
หลบหนีออกจากเรือที่พักตั้งใจให้ตำรวจจับเพื่อส่งกลับประเทศกัมพูชา แต่เมื่อพบตำรวจโจทก์
ร่วมที่ ๑ กับพวกก็ไม่ได้ขอความช่วยเหลือ หรือแสดงออกให้ตำรวจทราบว่ามีโจทก์ร่วมที่ ๑ กับ
พวกถูกหลอกลวงหรือถูกบังคับพามา แต่ยังคงขึ้นรถกระบะกลับเข้าไปที่พัก ซึ่งต่อมาได้มีการ
เรียกประชุมชี้แจงทำนองว่า หากใครจะกลับบ้านให้นำเงินค่าใช้จ่ายและค่าหนังสือเดินทาง

- ๒๖ -

เป็นเงิน ๓๐,๐๐๐ บาท มาคืนเสียก่อน เมื่อมารดานายเพงนำเงินมาคืนให้แก่นายนาง นายเพงก็ได้
กลับบ้านไป ไม่มีการกักกันนายเพงไว้ ส่วนคนที่ยังอยู่ต่อรวมทั้งโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ นั้น นายนาง
ยังคงดูแลพาไปซื้อสิ่งของต่างๆ เพื่อเตรียมออกทำงาน และรอส่งโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดกับคนงาน
อื่นลงเรือประมงซึ่งต้องผ่าน พิธีการตรวจเรือและลูกเรือจากเจ้าหน้าที่รัฐก่อนเรือประมงเดินสู่
ท้องทะเล หากนายนาง หลอกพาโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ มาขาย คงไม่จำเป็นต้องรออยู่
จนถึงเวลานั้น ผิดวิสัยของผู้หลอกลวงพาผู้อื่นมาขาย กับทั้งช่วงเวลาก่อนโจทก์ร่วมที่ ๑ กับ
พวก ๙ คน จะหลบหนีออกจากเรือที่พักนั้น โจทก์ร่วมที่ ๑ กับพวกก็อยู่กันอย่างอิสระ
หลังจากนั้นจึงมีคน คอยควบคุมดูแลให้อยู่บนเรือที่พักและภายในบริเวณโรงไม้ ขณะที่ประตูโรงไม้ยังปิด
และเปิดได้ตามปกติ โดยไม่ปรากฏว่ามีใครถูกทำร้าย หรือถูกบังคับขู่เข็ญ ที่โจทก์ร่วมที่ ๖ เบิกความว่า
โจทก์ร่วมที่ ๖ กับพวกไม่กล้าออกไปไหนเพราะถูกข่มขู่ว่าหากออกไปจะถูกตำรวจจับนั้น ได้
ความว่าโจทก์ร่วมที่ ๖ คือ คนที่หลบหนีออกไปก่อนหน้านั้นเพื่อให้ตำรวจจับตัวส่งกลับบ้าน ไม่น่าเชื่อ
ว่าโจทก์ร่วมที่ ๖ กับพวกจะกลัวคำขู่เช่นนั้น คำเบิกความของโจทก์ร่วมที่ ๖ จึงไม่น่าเชื่อถือ หากโจทก์
ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ ถูกนายนางหลอกลวงพามาขายและรู้แล้วว่าถูกหลอกลวงมา ถ้าโจทก์

- ๒๗ -

ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ ซึ่งบางคนเกี่ยวข้องเป็นญาติเดินทางมาด้วยกัน ไม่ต้องการทำงาน
ประมงทะเลอย่างแท้จริง น่าเชื่อว่าคางหาทางเอาตัวรอดได้แน่ เพราะโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ มี
โอกาสขอความช่วยเหลือ จากเจ้าหน้าที่รัฐหลายครั้ง นับแต่เดินหลบหนีออกจากเรือที่พักก็ได้พบเจ้า
พนักงานตำรวจ วันที่ไปทำหนังสือคนประจำเรือซึ่งต้องทำต่อหน้าเจ้าหน้าที่และวันที่เรือออก
เดินทางสู่ท้องทะเล ก็มีเจ้าหน้าที่รัฐเข้าไปตรวจสอบเรือและคนประจำเรือซึ่งรวมทั้งโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓
ถึงที่ ๑๑ ด้วย แต่โจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ ก็ได้ร้องขอความช่วยเหลือ แม้โจทก์ร่วมที่ ๑
ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ จะอ้างว่าพูดภาษาไทยไม่ได้ ทำให้สื่อสารกันไม่เข้าใจก็ตาม แต่หากสื่อสารด้วย
ภาษาท่าทางด้วยอาการชัดขึ้นนั้นก็ย่อมเข้าใจกันได้ การที่โจทก์ร่วมที่ ๑ กับพวกมิได้ร้องขอ
ความช่วยเหลือหรือแสดงให้เจ้าหน้าที่รัฐทราบว่าโจทก์ร่วมที่ ๑ กับพวกถูกบังคับ ชูเชื้อ หลอกลวงให้มา
ทำงาน ผิดวิสัยของผู้ที่ตกอยู่ภายใต้บังคับของผู้อื่น อีกทั้งเมื่อโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑
ทราบว่าถูกนายนางหลอกลวงพามาขายให้แล้วแต่ยังคงเชื่อฟังนายนางต่อไปจนกระทั่ง
เรือประมงออกเดินทางสู่ท้องทะเลและยินยอมให้นายนางรับเงินค่าจ้างล่วงหน้าไปส่งมอบ
ให้แก่ครอบครัวของตน พฤติการณ์ดังกล่าวก็ยิ่งทำให้สงสัยว่าโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑

- ๒๘ -

ถูกหลอกลวงมาจริงหรือไม่ จึงยังฟังได้ไม่มั่นคงว่าโจทก์ร่วมที่ ๑ ที่ ๓ ถึงที่ ๑๑ ถูกนายนาง
หลอกลวงมาและถูกหน่วงเหนี่ยวกักขังระหว่างรอกาน ส่วนโจทก์ร่วมที่ ๒ สมัครใจมาทำงาน
ในเรือประมงโดยนายแก้วพาเดินทางเข้ามาในประเทศไทย แม้จะได้ความว่าระหว่างรอกานนั้น
โจทก์ร่วมที่ ๒ พักอยู่ร่วมกับคนงานอื่นประมาณ ๑๐ คน ในบ้านซึ่งมีกำแพงรั้วรอบ และไม่ให้
โจทก์ร่วมที่ ๒ กับพวกออกไปไหนนั้น ก็ไม่ปรากฏพฤติการณ์ที่ชัดเจนว่ามีการหน่วงเหนี่ยวกักขัง
โจทก์ร่วมที่ ๒ อย่างไร อีกทั้งต่อมาประมาณ ๒ ถึง ๓ วัน โจทก์ร่วมที่ ๒ กับพวกคนงาน
ก็ออกเดินทางไปฝึกงานปล่อยอวน เก็บอวนและปะอวน จึงยังฟังไม่ได้ว่าโจทก์ร่วมที่ ๒
ถูกหน่วงเหนี่ยวกักขัง และเมื่อโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดลงเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ แล้ว
เรือได้เดินทางออกหาปลาออกน่านน้ำไทย โดยใช้เครื่องมืออวนลอยและอวนจมจับปลา
มีก๊ว้นไฟฟ้าเป็นเครื่องมือช่วยทุ่นแรงในการปล่อยอวนและเก็บก๊ว้น ซึ่งการปล่อยอวนจม
และอวนลอยนั้นทำในเวลาที่แตกต่างกัน ช่วงแรกโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดกับพวกทำงานภายใต้
การดูแลของได้กั้งเรือคนที่ ๑ และจับปลาด้วยอวนลอย โดยเริ่มปล่อยอวนเวลาประมาณ ๑๕

- ๒๙ -

ถึง ๑๙ นาฬิกา และกู้ยวนเวลาประมาณ ๒๓ นาฬิกา แล้วปลดปลาออกจากอวน คัดแยกปลา นำปลาเข้าห้องเย็นต่อเนื่องกันไปจนถึงเวลาประมาณ ๗ หรือ ๑๒ นาฬิกา แล้วแต่จำนวนปลาที่จับได้

โจทก์รวมทั้งสืบเอ็ดกับคนงานอื่นจะมีเวลาพักผ่อนช่วงปล่อยอวนจนถึงเวลากู้ยวน และเมื่อ เก็บกู้ยวนเสร็จในแต่ละครั้งก็จะได้พักผ่อน หลังจากนั้นจะช่วยกันซ่อมอวนที่ขาด และ เริ่มปล่อยอวนในเวลาประมาณ ๑๕ นาฬิกา ต่อมาทำงานภายใต้การดูแลของจำเลยที่ ๑ และ จับปลาด้วยอวนจมเริ่มปล่อยอวนเวลาประมาณ ๑๘ นาฬิกา และกู้ยวนเวลาประมาณ ๓ นาฬิกา แล้วปลดปลา คัดแยกปลา นำปลาเข้าห้องเย็นต่อเนื่องไปจนถึงเวลาประมาณ ๖ นาฬิกา แล้วแต่จำนวนปลาที่จับได้เป็นเช่นนี้ทุกวัน ยกเว้นในเวลาทะเลมีพายุลมแรง และเวลาเดินทางเปลี่ยนสถานที่จับปลาก็จะได้พักผ่อน ลักษณะการทำงานดังกล่าวเห็นได้ว่าเป็นเรื่องของสภาพงานที่ต้องทำต่อเนื่องกันไปจนแล้วเสร็จ มิเช่นนั้นอาจทำให้ปลาเน่าเสียหายได้

โจทก์ร่วมบางคนไม่เคยทำงานประมงทะเลมาก่อน การทำงานในระยะแรกอาจยังไม่มี ความชำนาญ จึงถูกไต่กังเรือคนที่ ๑ ดุด่าและทำร้าย ส่วนจำเลยที่ ๑ เป็นไต่กังเรือคนที่ ๓ ไม่เคยดุด่า หรือทำร้ายโจทก์ร่วมทั้งสืบเอ็ดกับคนงาน การทำงานร่วมกับจำเลยที่ ๑ นั้น ต่างคนต่างทำหน้าที่

- ๓๐ -

และมีเวลาพักผ่อนมากกว่าทำงานกับไต้ก๋งเรือคนแรก ดังนี้ จึงเห็นได้ชัดเจนว่าวิธีการทำงานนั้น ขึ้นอยู่กับการจัดการและอุปนิสัยของไต้ก๋งเรือแต่ละคน โจทก์ร่วมบางคนเคยขอไต้ก๋งเรือกลับบ้าน ไต้ก๋งเรือว่ารอคนงานมาแทนก่อน แสดงว่าหากคนงานไม่ต้องการทำงานก็ขอกลับได้ แต่ต้องมีคนงานมาสลับเปลี่ยน ซึ่งเป็นไปตามความจำเป็นของลักษณะและสภาพงาน สำหรับการเก็บหนังสือเดินทางไว้กับไต้ก๋งเรือระหว่างทำงานบนเรือประมงนั้น นายอภิสิทธิ์ นายกษมาคมการประมงนอกน่านน้ำไทยเปิดเผยความเป็นพยานจำเลยทั้งสองถึงขั้นตอนวิธีการทั่วไปเกี่ยวกับการทำประมงทะเลนอกน่านน้ำไทยว่า เมื่อเรือประมงออกเดินทางแล้ว ไต้ก๋งเรือจะเก็บหนังสือเดินทาง และหนังสือคนประจำเรือไว้ เพื่อสะดวกในการให้เจ้าหน้าที่ตรวจสอบ หากไม่มีให้ตรวจสอบ ลูกเรืออาจถูกจับกุม แต่เมื่อเดินทางกลับแล้ว ไต้ก๋งเรือจะคืนเอกสารให้แก่คนงาน จึงน่าจะเชื่อว่าการเก็บหนังสือเดินทางของโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดไว้ระหว่างทำงานบนเรือ กระทำด้วยเหตุผลดังกล่าวมากกว่า เพื่อมิให้โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดหลบหนี โจทก์ร่วมบางคนเปิดเผยความว่า มีลูกเรือซึ่งเป็นคนไทย กระโดดลงทะเล แต่บางคนก็กลับมาลงเรือและทำงานต่อไปจนกระทั่งเรือกลับเข้าฝั่งพร้อมกับโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดและคนงานอื่น ไม่ปรากฏว่าคนงานไทยดังกล่าวแจ้งต่อเจ้าหน้าที่รัฐ

- ๓๑ -

ที่เข้าตรวจสอบในโอกาสแรกว่าถูกบังคับใช้แรงงาน และการสัมภาษณ์คนงานด้วยที่มหาวิทยาลัยพ
ก็ไม่ปรากฏว่ามีคนงานไทยตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ ประกอบกับคนงานกัมพูชา
ที่ทำงานอยู่บนเรือลำเดียวกันกับโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดก็ไม่ได้ตกเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์
ทั้งที่ทำงานในลักษณะและประเภทเดียวกัน นอกจากนี้ยังปรากฏว่ามีการทำสัญญาจ้างงาน
ในงานประมงทะเลระหว่างโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดกับนางคำนิงวอนนายจ้างไว้ตามสัญญาจ้างงาน
ในงานประมงทะเล และระหว่างทำงานก็มีการจ่ายค่าแรงงานให้แก่ลูกเรือ ซึ่งนางจาบ
มารดาโจทก์ร่วมที่ ๓ ที่ ๗ และที่ ๑๑ และนายตุ้ยบิดาโจทก์ร่วมที่ ๑๐ ต่างเบิกความรับว่า
นายนางได้นำเงินค่าจ้างแรงงานของโจทก์ร่วมที่ ๓ ที่ ๗ ที่ ๑๐ และที่ ๑๑ ไปมอบให้
จึงเป็นการยืนยันว่ามีการจ่ายค่าจ้างกันจริง แม้นายนางหักเงินค่าจ้างไว้บางส่วน
หากไม่ถูกต้องอย่างไรนั้นต้องว่ากล่าวกันต่างหาก ส่วนค่าจ้างแรงงานที่ยังจ่ายกันไม่ครบถ้วนนั้น เห็นว่า
งานประมงทะเลมีสภาพการจ้างงานและการทำงานที่แตกต่างจากงานทั่วไป
การจ่ายค่าแรงงานนั้นนายจ้างและลูกจ้างสามารถตกลงกันได้เอง ทั้งเมื่อเรือประมงกลับเข้าฝั่งแล้ว
โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดถูกนำตัวไปคัดแยกกว่าเป็นผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์ทันที และอยู่ใน

- ๓๒ -

ความคุ้มครองชั่วคราวภายในสถานคุ้มครองสวัสดิภาพผู้เสียหายจากการค้ามนุษย์จังหวัดระนอง นับแต่นั้นมา จึงไม่เปิดโอกาสให้นายจ้างจ่ายค่าจ้างให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด อย่างไรก็ตาม นางคานิ่งนวลได้นำเงินค่าจ้างของโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดไปฝากไว้กับนางสาวชนาวรรณ เจ้าหน้าที่ตรวจแรงงานให้นำไปจ่ายให้แก่โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดจนครบถ้วนแล้ว ตามรายละเอียดการจ่ายเงินลูกเรือและรายการตัดบัญชีลูกน้องเรือ เอกสารหมาย จ.๖๘ และ จ.๖๙ ทั้งนี้ การกระทำความผิดฐานค้ามนุษย์ตามฟ้อง โจทก์บรรยายฟ้องอ้างว่า จำเลยทั้งสองกับพวกสมคบกันหลอกลวงพาโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดมาทำงานอย่างหนึ่งแต่กลับให้ทำงานอีกอย่างหนึ่ง โดยหน่วงเหนี่ยวกักขังไว้ก่อนเพื่อบังคับขู่เชือดใช้แรงงานโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด แล้วต่อมาจำเลยทั้งสองกับพวกตั้งแต่สามคนขึ้นไปได้ร่วมกันกระทำการตามที่ได้สมคบกันข้างต้น แสวงหาประโยชน์จากการบังคับใช้แรงงานของโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดด้วยการหน่วงเหนี่ยวกักขัง ทำให้ปราศจากเสรีภาพในร่างกาย และยึดหนังสือเดินทางไว้ไม่ให้หลบหนี บังคับขู่เชือด ข่มขืนใจให้ทำงาน โดยทำให้กลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย และเสรีภาพ และอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขืนได้จนจำต้องยอมอยู่บนเรือดังกล่าว แต่การกระทำของจำเลยที่ ๑

- ๓๓ -

ตามทางนำสืบของโจทก์ได้ความเพียงว่า จำเลยที่ ๑ เป็นไต่กังเรือคนที่ ๓ เดินทางไปกับเรือแม่ เพื่อไปผลัดเปลี่ยนกับไต่กังเรือคนที่ ๒ ของเรือ ก.นาวามงคลชัย ๑ และทำงานร่วมกันกับ โจทก์ร่วมทั้งสืบเอ็ดกับพวกในลักษณะเอื้อเพื่อเกื้อกูลคนงานทั้งหมด จนกระทั่งพาเรือเดินทาง กลับเข้าฝั่งไทยที่จังหวัดระนอง ไม่ปรากฏว่าจำเลยที่ ๑ กระทำการเช่นใดในลักษณะสมคบกับ พวกกระทำการค้ำมนุษย์ และลงมือกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ตามฟ้อง ส่วนจำเลยที่ ๒ ได้ความจากเบิกความของโจทก์ร่วมบางคนว่า จำเลยที่ ๒ เป็นเถ้าแก่ มีส่วนร่วมในการพา โจทก์ร่วมที่ ๑ กับพวกรวม ๙ คน ที่หลบหนีกลับเข้าที่พักและบอกผ่านล่ามให้นำเงินค่าใช้จ่ายต่าง ๆ มาคืนจึงจะได้กลับบ้าน และพบจำเลยที่ ๒ ที่ท่าเทียบเรือแพแสนสดีไสโดยจำเลยที่ ๒ ว่า ให้พูดดีๆ จะได้กลับบ้าน แต่พฤติการณ์ดังกล่าวนั้นยังไม่ชัดเจนเพียงพอให้รับฟังว่า จำเลยที่ ๒ สมคบกับพวกกระทำการค้ำมนุษย์ และลงมือกระทำความผิดฐานค้ำมนุษย์ตามฟ้องเช่นกัน ทั้งยังรับฟังไม่ได้ว่าจำเลยทั้งสองกระทำการอันเป็นการข่มขืนใจให้โจทก์ร่วมทั้งสืบเอ็ดทำงาน โดยทำให้โจทก์ร่วมทั้งสืบเอ็ดกลัวว่าจะเกิดอันตรายต่อชีวิต ร่างกาย เสรีภาพ ชื่อเสียง หรือทรัพย์สินของโจทก์ร่วมทั้งสืบเอ็ดโดยขู่เชิญด้วยประการใด ๆ โดยใช้กำลังประทุษร้าย

- ๓๔ -

หรือโดยทำให้โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดอยู่ในภาวะที่ไม่สามารถขัดขึ้นได้ พฤติการณ์แห่งคดีโดยรวม มีลักษณะเป็นการจ้างแรงงานประมงทะเลนอกน่านน้ำ ซึ่งสภาพการทำงานขึ้นอยู่กับวิธีบริหารจัดการ ของได้ก้งเรือแต่ละคนที่ควบคุมคนงาน โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดไม่เต็มใจทำงาน เพราะรู้สึกเหน็ดเหนื่อย จากการทำงานหนักและถูกได้ก้งเรือคนที่ ๑ ดุด่า ทำร้าย เนื่องจากทำงานล่าช้า มากกว่าจะเป็นการ แสวงหาประโยชน์จากการบังคับใช้แรงงานของโจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ด หากโจทก์ร่วมคนใดเห็นว่า ได้ก้งเรือคนที่ ๑ กระทำโดยไม่ชอบก็ต่อว่ากล่าวกันต่างหาก พยานหลักฐานโจทก์และ โจทก์ร่วมทั้งสิบเอ็ดที่นำสืบมายังไม่มีน้ำหนักให้รับฟังว่า จำเลยทั้งสองกระทำความผิดตามฟ้อง

พิพากษายกฟ้อง./

นางขวัญหล้า เพชรทอง

นางสาวดาวัลย์ ไยมณี